

Piper: Da vi forhandlede Skattelovene for 3 Aar siden, havde jeg Lejlighed til at paaavise den stærkt forøgede Byrde, mange Skatteydere vilde faa, og det store Besvær, Kommunerne vilde faa ved Indførelsen af de ny Skattelove. Skatteyderne vilde i visse Kommuner ikke alene faa en forøget Udgift paa Grund af den ny Indtægts- og Formueskat, men de vilde ogsaa faa betydelige Udgifter til deres Kommune i de Kommuner, der bleve ramte ved den mellemkommunale Beskatning. Erfaringen viser nu, da man begynder at beskæftige sig nærmere med disse Love, at det, der den Gang blev sagt, var rigtigt. Naar jeg har taget Ordet i Dag, er det for at henvende Opmærksomheden paa en af de mange Lakuner, der findes i de ny Skattelove, for om der mulig ved Ministeriets Hjælp kan blive raadet Bod derpaa.

Ifølge Loven om den kommunale Beskatning træder Bestemmelserne om den kommunale Beskatning, derunder den personlige Kommuneskat og den mellemkommunale Beskatning, i Kraft den 1. April 1904, medens Loven om Ejendomsskyld til Kommunerne først træder i Kraft den 1. Januar 1905. De Kommuner, der, saaledes som det er Tilfældet med de fleste af Kommunerne i min Valgkreds, rammes ved den mellemkommunale Beskatning, ville i det kommende Aar derved miste ganske betydelige Indtægter. Jeg kan til Eksempel nævne en af dem: Søllerød. Jeg tror, denne vil miste en Trediedel af sin hele samlede Indtægt paa den mellemkommunale Afregningskonto. Det, der skulde give Erstatning derfor, vil for en Del være, at man herefter kan beskatte samtlige Ejendomme i Kommunen, men dette begynder først fra den 1. Januar 1905. For det løbende Aar ville disse Kommuner miste den Indtægt, de hidtil have haft, medens man ikke vil kunne gøre Brug af den forøgede Ejendomsbeskatning før i det næstkommende Aar. Nu har Loven ganske vist givet Kommunerne Anvisning paa og Lov til at opkræve en Forskelsbeskatning, det vil sige: oppebære den Forskel, der er mellem den nuværende Bygningsafgift og den fremtidige Ejendomsskyld til Staten. Dette omtales i Lovens § 21 for Københavns Vedkommende, og der henvises i § 22 til, at en lignende Foranstaltning ved Vedtægt kan indføres i Købstadkommunerne og i Landkommunerne. I København og i Købstæderne gaar Sagen ret let, idet Kommunerne der som hidtil kunne indkassere hele Bygningsafgiften og derefter udbetale Staten den Del, denne skal

have deraf som Ejendomsskyld. I Landkommunerne er Forholdet det, at det er Amtstuen, der indkasserer Bygningsafgiften, men hvis Sognekommunerne saa skulle benytte sig af den Tilladelse, der i Loven er givet til at indkassere Forskellen mellem Bygningsafgiften og Ejendomsskylden til Staten, skulle Kommunerne foretage en ret vidtløftig Paaligning og Opkrævning, medens Amtstuerne slippe fri. Jeg vil henstille til den ærede Indenrigsminister, at han forhandler med sin Kollega Finansministeren og muligvis derved opnaar, at det, enten ved administrativ Foranstaltning eller eventuelt ved et lille Tillæg til Loven, kunde paalægges Amtstuerne at opkræve den samlede Bygningsafgift som hidtil for Beboerne i de Kommuner, som ønske at gøre Brug af denne Tilladelse, og udbetale til Sognekommunerne den samlede Sum, der bliver tilovers, naar man fradrager Ejendomsskylden til Staten fra Bygningsafgiften.

Den ærede Finansminister svarede forleden Dag velvillig paa forskellige af de Spørgsmaal, jeg havde rejst, og omtalte bl. a. Bomspørgsmaalet. Den ærede Minister sagde: Jeg kan ikke se, at Staten har Anledning til at røre ved dette Spørgsmaal, medmindre der skulde blive Tale om en Tvangsafløsning. Dette Spørgsmaal kan vel ikke løses uden ved en Tvangsafløsning, ved, at der vedtages en Lov, som bestemmer, hvorledes der skal gives Københavns Amtsfond Erstatning for det Tab, den lider. Jeg tror, at Øjeblikket netop er kommet til at røre ved Spørgsmaalet. Naar man har erkendt, at alle de gamle Skatter trængte til en Revision, og i den Hensigt har vedtaget Skattelovene, tror jeg, man ogsaa bør opheve denne gamle Afgift og erstatte den paa anden Maade, og der vil være saa meget mere Grund for Staten til at give et Tilskud til, at dette vil kunne ske, som at de, der hovedsagelig bære disse Udgifter, nemlig Københavns Indbyggere og Indbyggerne ude i Københavns Amtsrads-kreds, netop have faaet paalagt betydelige ny og højere Skatter til Afløsning af de andre gamle Skatter. De kunde da vel have Krav paa ogsaa at faa denne gamle Afgift afløst samtidig. Den højtærede Minister mente, at Ulemperne ved Bommene ikke vare saa store, som de blev gjort til. Hvis man ser paa de yderste Bomme, kan denne Betragtning være rigtig, men naar man taler om Bommene i Almindelighed, slaar det ikke til. Se vi f. Eks. hen til Bommen i Hellerup, vil vel enhver